

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **3D Production, s.r.o.**, IČ 49685473, se sídlem Prodloužená 263, Pardubice - Polabiny, zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Zemanem, se sídlem Masarykovo nám. 225, Benešov, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2013, č. j. 11 A 130/2012 – 63, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalobkyně,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2013, č. j. 11 A 130/2012 – 63, **s e z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 12. 11. 2013, č. j. 11 A 130/2012 – 63 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl stěžovatelčinu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2012, č. j. INSP4-2282/11-23 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl námitky stěžovatelky proti kontrolnímu protokolu ze dne 15. 3. 2012, č. j. INSP4-2282/11-18.

Předmětným kontrolním protokolem byla uzavřena kontrola prostor stěžovatelky, v nichž je umístěn kamerový systém. V části VIII. tohoto kontrolního protokolu byla stěžovatelce uložena opatření k nápravě spočívající v „*odstranění kamery č. 1, 2, a 3 a neprovádění monitorování z důvodu sledování veřejného prostranství, které není ve vlastnictví stěžovatelky, a dále omezení záběru kamery č. 4 jen na parkoviště před výrobními prostory stěžovatelky a část parcely 144/1 zastínit, neboť je používána jako veřejná komunikace*“. Dále bylo uloženo, aby stěžovatelka omezila záběr kamer 5, 6, 7, a 8 jen na parkoviště před domem č.p. 1 (parc. č. 144/28) a zastínila parcelu č. 144/1, neboť je používána jako veřejná komunikace. Konečně u kamer č. 4, 5, 6, 7 a 8 bylo stěžovatelce uloženo splnit registrační a informační povinnost podle ustanovení § 16 a § 11 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně

osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“). Všechny tyto povinnosti měly být stěžovatelkou splněny neprodleně po nabytí právní moci.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatelka mj. požádala o přiznání odkladného účinku své kasační stížnosti. Svou žádost odůvodnila tím, že napadené rozhodnutí správního orgánu obsahuje taková opatření, která jsou fakticky nevykonatelná, neboť ukládají stěžovateli povinnosti, které nelze splnit nebo není dán žádný právní důvod k tomu, aby je plnil. Na druhou stranu jde o opatření, jejichž splnění by po ní mohlo být vymáháno správním orgánem, nebo za jejichž nesplnění by mohl být stěžovatel sankcionován, čímž by mu mohla být způsobena újma. Reálná hrozba újmy je pak dána samotnou úpravou zákona č. 101/2000 Sb., který upravuje v hlavě VII. správní delikty a pokuty, které za ně lze uložit. Stěžovatelka dále tvrdila, že žalovaný již v souvislosti s kontrolou, kterou provedl u stěžovatelky, této uložil příkazem ze dne 27. 8. 2012, zn. SPR-5669/12-27 pokutu ve výši 50.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení, a i když tento příkaz byl následně zrušen a správní orgán dospěl k závěru, že odpadl důvod pokračování ve správním řízení pro správní delikt stěžovatelky, je zřejmé, že správní orgán trvá na opatření, která uložil stěžovateli, a je připraven jejich plnění vymáhat, a to i prostřednictvím ukládání pokut. Odkladný účinek se žádným způsobem nedotýká práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se k žádosti o přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě vyjádřil následovně: Právním následkem uložených opatření k nápravě je pouze to, že stěžovatelka nebude prostřednictvím předmětných kamer zpracovávat osobní údaje. Tato újma je podle žalovaného zanedbatelná ve vztahu k zásahu do soukromí, k němuž dochází tím, že stěžovatelka prostřednictvím kamerového systému shromažďuje a uchovává osobní údaje všech osob, které se nacházejí v jí sledovaném veřejném prostoru, a zejména tím, že nepřetržitě sleduje obyvatele domů v ulici M. M. v Praze 5. Stejně tak i splnění informační povinnosti podle § 11 zákona č. 101/2000 Sb. nepředstavuje podle žalovaného zásadní újmu na právech stěžovatelky, na rozdíl od stavu, kdy subjekty údajů nejsou o zásahu do svého soukromí řádně informovány. Nadto stěžovatelka sama uvádí, že nápravné opatření již splnila, když v kasační stížnosti uvádí, že *„dospěl k závěru, že další zaznamenávání z kamer a jeho uchovávání nemá větší význam, a proto upustil od pořizování jakéhokoli záznamu ze svých kamer a jejich uchovávání“*. Žalovaný dále uvedl, že vymáhání uložených opatření k nápravě neprobíhá prostřednictvím rozhodnutí o správním deliktu, jak uvádí stěžovatelka, ale pořádkovými pokutami podle § 39 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Ke stěžovatelkou zmíněnému řízení o správním deliktu žalovaný závěrem podotkl, že bylo zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti stěžovatelky v subjektivní promlčecí lhůtě podle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelčin návrh **není důvodný**.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění zákona č. 303/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012 soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce

pokračování

nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012, přístupné na www.nssoud.cz).

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížností jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná.

Nutnou podmínkou pro samotné posouzení podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ovšem je, aby stěžovatel ve svém návrhu uvedl konkrétní skutečnosti, které by osvědčovaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Důvody možného vzniku této újmy jsou přitom subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Stěžovatel tak nese stran důvodů pro přiznání odkladného účinku břemeno tvrzení, které soud za něho nemůže žádným způsobem nahrazovat (viz k tomu např. usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 As 77/2012 – 18, přístupné na www.nssoud.cz).

S účinností od 1. 1. 2012 již není výslovně požadováno tvrzení a prokazování hrozby vzniku nenahraditelné újmy, nýbrž „pouze“ újmy, která bude nepoměrně větší oproti újmě, která může vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Je tedy vyžadováno poměrování závažnosti újmy, která může vzniknout žalobci či stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která může naopak vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Je přitom požadováno, aby možná újma hrozící navrhovateli byla nepoměrně vyšší. Odkladný účinek žaloby i kasační stížnosti tedy ani po této novelizaci neztratil charakter institutu mimořádného. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc soudního rozhodnutí s účinky až k napadenému správnímu rozhodnutí, což je zákonem nadále podmíněno splněním striktních (byť dle slovního vyjádření v ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. již mírnějších) podmínek (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 As 138/2011 – 241, přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud zvážil konkrétní okolnosti případu a tvrzení stěžovatelky, o něž svou žádost opírá, a dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku v této věci není opodstatněné. V první řadě ze soudního spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka žádala již v řízení o žalobě před městským soudem. Městský soud usnesením ze dne 10. 9. 2012, č. j. 11 A 130/2012 - 50 na návrh stěžovatelky její žalobě odkladný účinek nepřiznal. Stěžovatelkou napadené rozhodnutí o zamítnutí jejích námitek vůči kontrolnímu protokolu tedy bylo pravomocné a vykonatelné po celou dobu a stěžovatelka měla povinnost vyhovět uloženým opatřením již v průběhu řízení o žalobě. Podáním kasační stížnosti proti napadenému rozsudku se tedy situace v tomto ohledu nijak nezměnila a povinnost provést uložená opatření k nápravě trvá.

Za druhé se Nejvyšší správní soud zabýval samotnou hrozbou vzniku „nepoměrně větší újmy“ ve vztahu ke stěžovateli a zároveň možné dotčení důležitých veřejných zájmů. V tomto ohledu nedal stěžovatelce za pravdu, pokud tvrdila, že předmětná opatření k nápravě ukládají stěžovateli povinnosti, které nelze splnit nebo není dán žádný právní důvod k tomu, aby je plnila. Naopak, jedná se o úkony, které stěžovatelka může poměrně jednoduše provést, aniž by jí tímto vznikla jakákoliv přímá hmotná či nehmotná újma na jejích právech. I v případě, že by stěžovatelka byla v řízení úspěšná, by jí navrácení kamerového systému do původního stavu nemělo způsobit žádnou škodu. Pokud se jedná o poměření možného zásahu do práv stěžovatelky s možným dotčením důležitých veřejných zájmů, je třeba beze zbytku souhlasit se žalovanou, že pokračování stěžovatelky v jejím způsobu provozování kamerového systému nepochybně dopadá do práv kolemjdoucích osob na ochranu soukromí, a to přímo (a to bez ohledu na právní hodnocení oprávněnosti sběru těchto dat stěžovatelkou, které na tomto místě nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu nijak hodnotit). Z hlediska tvrzené újmy v důsledku eventuálního uložení pořádkové pokuty Nejvyšší správní soud uvádí, že toto riziko toho času existuje pouze v hypotetické rovině, neboť z tvrzení stěžovatelky ani ze spisu nevyplývá, že by bylo již takové řízení o uložení pořádkové pokuty zahájeno či vydáno takové rozhodnutí, na základě něhož by byla pokuta exekučně vymáhána.

Nejvyšší správní soud zvážil konkrétní okolnosti případu a tvrzení stěžovatelky, o něž svou žádost opírá, a dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku v této věci není opodstatněné, neboť újma hrozící v důsledku nesplnění uložených opatření k nápravě není nepoměrně větší, než újma na veřejném zájmu spočívajícím v ochraně soukromí monitorovaných osob. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud odkladný účinek nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2014

JUDr. Petr Průcha v. r.
předseda senátu